

Congresul UDMR și alegerile din Republica Moldova ne-au revelat menghina în care Rusia prinde România. Separatismul maghiar devine tot mai agresiv și fățuș, iar la est continuă ofensiva pentru readucerea hotarului imperial pe Prut. Două obiective urmărite consecvent de Moscova și Budapesta, într-o alianță ce reprezintă principalul pericol pentru România, scrie Horia Blidaru în www.adevarul.ro, preluat de Romanian Global News.

Liderii UDMR au decis că steagurile și imnurile Ungariei și așa-zisului Ținut Secuiesc să fie simbolurile naționale ale maghiarilor din România. Poziția unanimă a delegaților la Congresul de sâmbătă, de la Cluj, încalcă prevederile Legii nr. 75/1994 privind arborarea drapelului României, intonarea imnului național și folosirea sigiliilor cu stema României de către autoritățile și instituțiile publice. Cei care apreciază că este vorba de o exacerbare separatistă doar în scop electoral ar face bine să observe perseverența cu care UDMR obține concesii pe seama tranzacționismului dâmbovițean. Obiectivul final a fost, de altfel, afirmat răspicat la Congres de Kelemen Hunor: „Relația majoritate-minoritate trebuie să fie soluționată pe termen lung și cheia acestei soluționări este legalizarea autonomiei”.

La fel de transparente sunt și obiectivele Kremlinului în Republica Moldova: „În Rusia nu ne este indiferent cum se va forma parlamentul în Moldova”, i-a spus, luna trecută, Vladimir Putin președintelui Dodon, într-una din cele zece întâlniri pe care le-au avut în ultimii doi ani.

Moldova, la cheremul rușilor

Indiferent de cheia în care citim rezultatele alegerilor de duminică, partidul pro-rus, Socialist, s-a clasat primul (obținând 35 de deputați din cei 101 ai noului parlament). Vestea bună este scorul Blocului pro-european ACUM, clasat al doilea la votul popular, dar al treilea ca număr de deputați (26 de mandate), din cauza sistemului electoral impus de Dodon și Plahotniuc. Partidul acestuia din urmă, Democrat, va avea 30 de parlamentari. Oricare din cei doi oameni forte de la Chișinău va reuși alianțele și racolările care să determine o majoritate, Rusia este asigurată că Moldova nu va face pași spre UE și NATO. Pârghia de control – cei 40% din moldoveni care se declară nostalgici după epoca sovietică – și-a confirmat eficiența.

De mai bine de un deceniu, Kremlinul mută agresiv și constant, iar rezultatele se văd mai ales în cele șase state legate de UE, din 2009, prin Parteneriatul Estic. Perspectiva europeană a fost închisă în mod intimidant pentru Armenia, Azerbaidjan, Belarus, Georgia, Republica Moldova și Ucraina. Iar optimiștii care se agață de faptul că 69% din exporturile moldovenești se îndreaptă spre UE și numai 9% către Rusia, ar trebui să mediteze la eficiența prezenței ruse în Serbia, unde companiile rusești au investit de cinci ori mai puțin decât cele europene. Mai mult, Serbia a beneficiat de circa 3 miliarde de euro fonduri nerambursabile din partea UE, cu care își derulează aproape două treimi din comerț. Dar gazoductul TurkStream, în construcție accelerată pe teritoriul sârb, în direcția Ungaria și Austria, consolidează controlul energetic al Kremlinului asupra Balcanilor. După cum Nord Stream 2, care leagă Rusia de Germania, sporește dependența Europei de gazul rusesc și izolează Ucraina.

Și Moldova a primit 800 milioane euro din partea Bruxelles-ului, ajutorul financiar fiind sistat, însă, de anul trecut, după derapajele puterii de la Chișinău, care au atras această definiție fără echivoc din cea mai recentă rezoluție pe acest subiect a Parlamentului European: „Republica Moldova este un stat capturat de interese oligarhice, cu o concentrare a puterii politice și economice în mâinile unui grup restrâns de persoane care își exercită influența asupra Parlamentului, Guvernului, partidelor politice, administrației publice, poliției, sistemului judiciar și mass-mediei”. Un teritoriu al nimănui, cu o democrație disfuncțională și o oligarhie oportunistă – ce teren prielnic pentru ofensiva rusă!

Ofensiva la Marea Neagră

Rămâne de văzut rolul ce revine Transnistriei în planurile expansionismului rus. Din 2008, Rusia ocupă o cincime din teritoriul Georgiei, iar din 2014 controlează estul Ucrainei și a anexat Crimeea. Tensiunile din Strâmtoarea Kerchi din această iarnă au devoalat intenția Moscovei de a transforma Marea Azov în lac rusesc. Observatorii occidentali se întreabă dacă nu cumva porturile ucrainene Berdiansk și Mariupol sunt următoarele ținte ale Rusiei, după care ar putea să vină rândul Odesei – caz în care avanpostul militar din stânga Nistrului poate juca un rol decisiv.

Vrem să rezistăm acestui asalt rusesc? Sau ne lepădăm de democrație și libertăți la prima amenințare?

Generalul Ben Hodges, fost comandant al trupelor americane din Europa, avertiza recent că pasul următor preluării controlului asupra Mării Azov, prin ocuparea liniei de coastă ucraineană dintre Rusia și Crimeea, va fi dominarea Mării Negre, de unde va putea acționa în Mediterana și Orientul Mijlociu. Cele două baze rusești, înființate astă-toamnă pe litoralul nord-estic al Libiei, indică amploarea tendinței expansioniste.

Rumoarea privind posibila absorbție a Belarusului de către Rusia ori amenințările președintelui Putin cu măsuri simetrice și asimetrice, în cazul unei crize similare celei a rachetelor din Cuba ori la adresa țărilor ce găzduiesc arsenal defensiv american, sunt doar părțile vizibile ale unui aisberg în permanentă înaintare.

Strategia anti-românească. Cozile de topor

Această ofensivă ne privește direct, după cum a atras atenția, zilele trecute, consilierul politic al Ambasadei SUA la București, David Schlaefer, asupra propagandei menite să dezbină și mai mult societatea românească, să slăbească România și să-i erodeze legătura transatlantică și europeană. „Vedem o strategie foarte sofisticată care este ținută spre România”, a avertizat public diplomatul american.

Unul din momentele campaniei de decuplare a României de lumea euro-atlantică a fost dezbaterea găzduită de fundația prezidată de Adrian Năstase și unde academicianul Răzvan Theodorescu a lansat un mesaj pe care îl vom auzi tot mai des, în diferite forme: „Noi suntem o lume a Răsăritului. Că e bine, că e rău, așa ne-a așezat Dumnezeu și mentalul nostru este un mental răsăritean”, iar „Răsăritul Europei, din care noi facem parte, (...) Răsăritul acesta este foarte puțin iubitor de democrație. Este foarte iubitor de autocrație, spre deosebire de lumea cealaltă, occidentală”. Vasăzică, ăsta ne e datul sortii, între „cele două Europe” pe care le-a vizat conferința: „N-avem ce căuta în Europa Centrală, în Europa lui Kafka, a lui Musil, a lui Brod, a lui Zweig, a lui Kundera. Aia este o altă lume, este lumea austrocrației, o lume de alte tradiții, cu care noi nu avem nimic, lumea protestantă și lumea catolică, extrem de respectabile, dătătoare de măsură pentru Europa Occidentală și pentru periferia ei creatoare, care este Europa Centrală”, a spus vicepreședintele Academiei Române.

Gravitatea unei asemenea provocări ideologice este sintetizată de istoricul George Damian: „Problema cea mai mare este că avem de-a face cu o schimbare profundă de paradigmă: renunțarea la percepțiile generației de la 1848, cea care a demarat procesul de reapropiere a românilor de civilizația europeană occidentală”.

Prinsă între spațiul ex-sovietic și Europa Centrală, zone în care Rusia a revenit în forță, România, în prima linie în fața ofensivei imperialiste, se confruntă cu riscul major al destabilizării și aservirii. Iar contextul internațional nu ne e favorabil, după cum s-a văzut la Conferința pentru Securitate de la München. Ruptura transatlantică și pledoaria cancelarului Merkel pentru parteneriat cu Rusia ne expun și mai mult menghinei pe multiple paliere manevrate de la Kremlin.

Roata istoriei se întoarce și ne obligă să răspundem urgent la o întrebare vitală: vrem să rezistăm acestui asalt rusesc? Sau ne lepădăm de democrație și libertăți la prima amenințare? Iar dacă suntem hotărâți să le apărăm: cu cine și în ce fel? Aceasta e adevărata provocare, cu miză existențială, pentru statul român, clasa politică și acest popor traumatizat de cele 12 invazii rusești din ultimii 280 de ani.